

Čtož mno nelubuju, ten nezarzy moje słowa; a to słowo, kotarež wy słychyšo, nejo mojo, ale togo Wošča, tenž mno poštak jo.

Dake som ja k wam gronił, podla waš wostanezy.

Ale ten režnik (troštar), ten swěty Duch, kotaregož ten Wošč; we mojom měnu bužo poštak, ten samy bužo waš słychno buzyš a waš desepominaš słychnogo togo, zož ja wam gronił som.

Měr wostawiju ja wam, moj měr ja wam dawam; ja nedaju wam ako ten swět dawa. Wašča hutšoba že nelekaj a že neboj.

Wy sczo słychali, až ja wam gronił som: ja du tam a pschidu sašej k wam. Gaby wy mno lubowali, ga wy by že wjašelili, až ja som gronił: ja du tam k tomu Wošč;oju, dofu- laž moj Wošč; wěšch jo něžli ja.

A něto som ja wam jo gronił, perwej něžli že stańo, aby, gaž wono bužo že stanusch, wy wěriłi.

Ja nebudu dalej wele swami groniš, pscheto ten werch togo swěta pschižo a nama niž nademnu.

Ale aby ten swět husnał, až ja togo Wošča lubuju a tak zynim ako mě ten Wošč; jo pschilasał: stańšo a dajšo nam wot tych měst hysch.

Dajšo nam, l. p! k togo š. ewangelia groniš: Wot togo swětego Ducha,

I. Wot jogo paršony, a

II. Wot jogo poštana.

D swěty Duch, pschiž ty nět k nam,
A bydlj we naš k gnadu sam,
A hušwěšch našchu dušchu!
Ty swětko Bože nebjaske,
Daj bytšnosć našchej hutšobe
A kšchabnosć słychnym hušchu.
Zabnosć — Kšchabnosć
Sbožne maju — w twojom raju;